

Arrest

nr. 89 439 van 10 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 juni 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. PEPPERSTRAETE, die loco advocaat M. DAELEMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is van Russische nationaliteit, geboren te Argun op X. Haar twee minderjarige kinderen zijn tevens van Russische nationaliteit, geboren te Argun op respectievelijk X en X.

1.2. Zij verklaarde op 16 mei 2012 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 16 mei 2012 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

1.3. Uit het Eurodac-verslag van 16 mei 2012 blijkt dat de vingerafdrukken van verzoeksters dochter reeds op 10 mei 2012 genomen werden in Polen alwaar zij een asielaanvraag indiende.

1.4. Verzoekster werd op 22 mei 2012 gehoord in het kader van een terugnameverzoek.

1.5. België heeft op 5 juni 2012 aan de Poolse autoriteiten gevraagd om verzoekster terug te nemen. Op 14 juni 2012 stemde Polen expliciet in met het terugnameverzoek.

1.6. Op 28 juni 2012 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (onder de bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1990 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [T.E.] [...] van nationaliteit te zijn ; Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1900 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1) d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene en haar twee minderjarige dochters vroegen op 16.05.2012 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat [Z. T.], een van de minderjarige dochters van de betrokkene, op 10.05.2012 asiel vroeg in Polen. Tijdens haar verhoor en na confrontatie met deze informatie stelde de betrokkene dat ze op 10.05.2012 samen met haar twee dochters het grondgebied van de Lidstaten via Polen binnenkwam, maar ontkende ze dat ze er asiel vroeg. Ze verklaarde dat enkel haar vingerafdrukken werden genomen. Gezien het vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat een dochter van de betrokkene op 10.05.2012 asiel vroeg in Polen en de betrokkene duidelijk stelde dat ze tijdens de reis van haar land van herkomst naar België steeds samen was met haar dochters is het uitermate aannemelijk dat ook zijn asiel vroeg in Polen. Op 05=06.2012 werd een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties, die op 14.06.2012 op grond van artikel 16(1)d van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België (vraag 19) en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan Polen zouden rechtvaardigen (vraag 21). De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat haar oudste dochter in België verblijft. Ze verklaarde verder dat ze in Polen vreest te worden opgespoord door "kadyrovtsi", medestanders van de Tsjetsjeense bewindvoerders. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties, In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Betreffende de bovenvermelde verklaringen merken we op dat elke Lidstaat gehouden is te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat ze in Polen zou kunnen worden opgespoord door "kadyrovtsi" merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid

van deze vrees te beoordelen. Verder wijzen we er op dat de betrokkene zich in geval van eventuele problemen inzake haar persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Poolse instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt niet dat deze instanties de betrokkene niet de vereiste bijstand en bescherming zouden kunnen bieden.

Betreffende de in België verblijvende dochter van de betrokkene wijzen we er op dat dit familielid - meerderjarige dochter van de betrokkene- ten overstaan van de betrokkene niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. We merken ook op dat de asielaanvraag van de dochter van de betrokkene op 11.06.2010 werd afgewezen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Op 07.01.2011 werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) betekend. De betrokkene is nog enkel gemachtigd tot verblijf in België in afwachting van een beslissing ten gronde in het kader van een aanvraag voor machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter. Verder kan niet uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier worden afgeleid dat ze vanwege een bepaalde reden afhankelijk zou zijn van haar oudste dochter en haar nabijheid daartoe noodzakelijk zou zijn.

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen stemde met het akkoord van 14.06.2012 niet alleen in met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder onderzoek van haar asielaanvraag. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Poolse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming, behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens haar verhoor op 22.05.2012 gezond te zijn en geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht op 28.06.2012 een op 14.06.2012 opgemaakt medisch certificaat aan, dat in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, moet worden gericht aan de Dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verificatie van het dossier van de betrokkene wijst uit dat de betrokkene en haar gezin geen aanvraag tot machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 (indienden. We wijzen erop dat het door de betrokkene aangebrachte medisch certificaat geen diagnose betreft, maar een verklaarde aandoening, die in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 door de bevoegde instanties aangeduide arts dient te worden geverifieerd. Bijgevolg levert dit medisch certificaat geen grond om te stellen dat een overdracht aan Polen een inbreuk zou betekenen op artikel 3 van het EVRM. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat een overdracht aan Polen vanwege redenen van gezondheid in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Polen in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)d van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 13 van de Verordening 343/2003/EG, de schending van de materiële motiveringsplicht, de schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en tenslotte de schending van artikel 3 van het EVRM.

2.2. Verzoekster licht haar enig middel als volgt toe: *“Het enige middel is genomen uit de schending van artikel 13 van het Dublinverdrag in samenhang gelezen met het materieel motiveringsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en met artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing voldoet niet aan de vereisten die de beginselen van behoorlijk bestuur opleggen. Het materieel motiveringsbeginsel impliceert dat iedere administratieve rechtshandeling van op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de aanvraag dient verwerende partij uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens. Hierbij moet worden opgemerkt dat zij deze niet correct heeft beoordeeld en dat zij op grond hiervan op onredelijke wijze tot haar negatieve beslissing is gekomen. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:*

“Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat [Z.T.], een van de minderjarige dochters van de betrokkene op 10.05.2012 asiel vroeg in Polen. Tijdens haar verhoor en na confrontatie met deze informatie stelde de betrokkene dat ze op 10.05.2012 samen met haar twee dochters het grondgebied van de lidstaten via Polen binnenkwam, maar ontkende dat ze er asiel vroeg. Ze verklaarde dat enkel haar vingerafdrukken werden genomen. Gezien het vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat een dochter van de betrokkene op 10.05.2012 asiel aanvraag in Polen en de betrokkene duidelijk stelde dat ze tijdens de reis van haar land van herkomst naar België steeds samen was met haar dochters is het uitermate aannemelijk dat ook ze asiel vroeg in Polen. Op 05.06.2012 werd een terugnameverzoek gericht aan de Poolse instanties, die op 14.06.2012 op grond van artikel 16(1) van de Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek voor terugname”

Verwerende partij baseert zich derhalve op het laatste criterium, met name het land waar voor het eerst een asielverzoek is ingediend, om te beslissen dat België niet verantwoordelijk is voor de asielprocedure van verzoekende partij. Artikel 13 van Verordening EG nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten is ingediend (hierna de Dublin-verordening) formuleert dit criterium als volgt: “Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen lidstaat kan worden aangewezen die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, is de lidstaat waar het verzoek het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.” Daaruit volgt dat verwerende partij heeft geoordeeld dat de andere criteria niet van toepassing zijn op de situatie van verzoekende partij, maar dat België desondanks niet verantwoordelijk is op basis van het voormelde criterium. Verwerende partij is er echter verkeerd van uitgegaan dat verzoekende partij reeds een asielverzoek heeft ingediend in Polen. Niets is minder waar... verzoekende partij stelt dat er inderdaad vingerafdrukken van haar werden genomen, maar dat zij geenszins asiel heeft aangevraagd in Polen. Verwerende partij gaat uit van een foutieve veronderstelling, hij bewijst niet dat verzoekende partij eerder reeds asiel heeft aangevraagd in Polen. Verwerende partij stelt immers letterlijk dat het “aannemelijk is” dat ook zij asiel aanvraag in Polen. Een dergelijk vermoeden kan niet volstaan als motief om verzoekende partij terug naar Polen te zenden, vermits zij is gebaseerd op foutieve en niet bewezen informatie. Nochtans moet degene die iets aanvoert daarvan het bewijs leveren, zeker indien die gegevens de basis vormen van de beslissing. Gelet op het feit dat de verwerende partij de andere criteria niet van toepassing heeft geacht en gelet op het feit dat verzoekende partij in Polen geen asiel heeft aangevraagd, dient Uw Raad vast te stellen dat België weldegelijk de verantwoordelijke staat is voor de behandeling van deze asielaanvraag, minstens de bestreden beslissing vernietigen.

Verzoekende partij benadrukt dat haar dochters evenmin asiel hebben aangevraagd in Polen, er werden enkel vingerafdrukken genomen. Bovendien bepaalt artikel 4.3. van de Dublinverordening dat de voor

de toepassing van die verordening de situatie van de minderjarige die de asielzoeker vergezelt en onder de in artikel 2, onder i) geformuleerde definitie van gezinslid valt, onlosmakelijk verbonden is met de situatie van diens ouder of voogd. De minderjarige valt dan onder de verantwoordelijkheid van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van die ouder of voogd, ook al is de minderjarige zelf geen individuele asielzoeker. De omgekeerde redenering gaat niet op. Zelfs in het geval de minderjarige dochters van verzoekende partij asiel zouden hebben aangevraagd in Polen, quod non, dan nog kan louter op basis daarvan de behandeling van het asielverzoek van de verzoekende partij niet geweigerd worden op basis van het criterium dat de lidstaat waar het eerste een asielverzoek wordt ingediend verantwoordelijk is voor de asielprocedure. Vermits de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens schendt de bestreden beslissing het materieel motiveringsbeginsel evenals het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing schendt bovendien het zorgvuldigheidsbeginsel. De zorgvuldigheidsverplichting dat bij het voorbereiden en het nemen van een overheidsbeslissing alle relevante factoren en omstandigheden in rekening worden gebracht. De zorgvuldigheid bij de feitenvinding en de vereiste van een zorgvuldig onderzoek vormen een essentieel onderdeel van dit rechtsbeginsel. Ook de inhoud van de beslissing moet behoorlijk en correct zijn. De bestreden beslissing getuigt niet van een zorgvuldig handelen vanwege de verwerende partij. Hoewel verzoekende partij tijdens het interview altijd heeft gezegd dat zij geen asiel heeft aangevraagd werd dit feit simpelweg genegeerd, het werd zelfs nooit zorgvuldig onderzocht. Verwerende partij is er zonder meer van uit gegaan dat het uitermate aannemelijk was dat zij asiel heeft aangevraagd in Polen. Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het feit dat zij verklaarden zich in Polen niet veilig te voelen omwille van de aanwezigheid van medewerkers van Kadirov, de geografische nabijheid van Rusland en de mogelijkheid dat de Russische veiligheidsdiensten hen in Polen zouden kunnen achterhalen. Uit verslagen van mensenrechtenorganisaties blijkt nochtans dat Tjetjeense asielzoekers in Polen reeds bedreigd werden en dat de Poolse overheid niet de mogelijkheid of de wil heeft om bescherming te bieden. Uit het feitenrelaas van verzoekende partij blijkt overigens dat zij ook persoonlijk bedreigd werd door de "Kadirovtsy". Verwerende partij stelt in algemene bewoordingen dat Polen de conventie van Genève heeft ondertekend en partij is bij het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en dat er daarom vanuit gegaan moet worden dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen die voortkomen uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Een dergelijke motivering is zeer algemeen en dient dan ook als een standaard motivering worden beschouwd. Ook in Polen zijn er verdachte overlijdens van Tsjetsjeense burgers. De gemachtigde van de minister had rekening moeten houden met de vrees van verzoekende partij om in een land te moeten verblijven waar haar leven en dat van haar dochters in gevaar was en dit onafhankelijk van het feit dat men haar daar eventueel bescherming kan beloven en zonder te weten of deze voldoende en doeltreffend is. Verzoekende partij kan niet naar Polen terugkeren vermits zij er destijds is gevlucht voor de vervolging door Kadyrovitsy van Tjetjeense burgers en dus weldegelijk gevaar loopt. Rapporten tonen aan dat de Kadyrovitsi inderdaad ook in Polen actief zijn. Het is de realiteit dat het regime van de huidige leider Kadirov, dermate wreed en internationaal georganiseerd is dat zonder onderscheid in Tjetjenië, de naburige gebieden, en ook in Polen zomaar mensen opgepakt worden en vermoord. Het is van algemene bekendheid dat het regime van Kadirov verantwoordelijk is voor tal van moorden op tegenstanders, zelfs ongeacht waar deze zich bevinden. Zelfs in het buitenland worden tegenstanders vermoord. Verwerende partij kan hier niet blind voor blijven en er kan dienaangaande gewezen worden naar de verslaggeving in kranten en zelfs op televisie die de gruwel van het regime van Kadirov met instemming van de Russische leider Poetin aan de kaak hebben gesteld. In de bestreden beslissing wordt dan ook onterecht gesteld dat er geen beletsel bestaat opdat de verzoekende partijen naar Polen zouden teruggewezen worden. Nochtans blijkt uit verschillende rapporten van mensenrechtenorganisaties - het rapport van Pax Christi wordt ter illustratie aan de inventaris toegevoegd als stuk 4 - dat de Kadyrovitsy vrij opereren in bepaalde delen van Europa, in het bijzonder in Polen. In dit rapport (p. 12) wordt tevens melding gemaakt van het feit dat zelfs hooggeplaatste strijders van het tjetjeense verzet geen bescherming krijgen in Polen en worden terug gezonden naar hun land van herkomst, met de dood tot gevolg. Dit toont aan dat Polen een politiek spel speelt met Rusland, waarvan de Tjetjeense asielzoekers, zoals verzoekende partij het slachtoffer worden. Verwerende partij had van dit rapport kennis kunnen nemen vermits het vrij beschikbaar is op het internet en van een zorgvuldig bestuur mag verwacht worden dat zij haar onderzoek zorgvuldig voert, en zich derhalve op de hoogte stelt van relevante informatie. De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel evenals het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing druist in tegen artikel 3 EVRM en ontbeert elke draagkrachtige motivering. In ondergeschikte orde - zelfs indien Uw Raad zou aannemen dat België niet de verantwoordelijke staat is

om de aanvraag tot asiel te behandelen is de verzoekende de mening toegedaan dat België haar asiel dient te behandelen, gelet op de aanwezigheid van de Kadyrovitskyn uit de streek van Argun die haar reeds meermaals hebben bedreigd en die niet nalaten om geweld te gebruiken (zoals bovenvermeld) en gelet op de behandeling van asielverzoeken van Tsjetsjenen in Polen. De situatie in Polen is allesbehalve rooskleurig voor Tjetjeense asielzoekers. Het opvangsysteem kan de toestroom van Tjetjeense asielzoekers maar moeilijk verwerken. Mensen worden samen gepropt in kleine kamertjes, krijgen minderwaardig voedsel, kinderen kunnen niet naar school en er is onvoldoende medische verzorging. Ook zij die een vorm van asiel krijgen (meestal niet de vluchtelingenstatus onder het Vluchtelingenverdrag maar een subsidiaire beschermingsstatus) hebben weinig toekomstperspectieven in Polen. Aan de beschermingsstatus zijn immers weinig of geen sociale rechten verbonden. (...) Dit middel is gegrond. Verzoekende partij vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier voor bijkomend onderzoek terug te sturen naar de commissaris - generaal."

2.3. Het bestuur motiveert in de bestreden beslissing dat het uitermate aannemelijk is dat verzoekster wel degelijk een asielaanvraag heeft ingediend in Polen. Uit het Eurodac-verslag, zoals dat gevoegd zit in het administratief dossier, blijkt immers dat de vingerafdrucken van verzoeksters minderjarige dochter werden genomen in Polen op 10 mei 2012 en verzoekster verklaarde dat ze tijdens de reis van haar land van herkomst naar België steeds samen was met haar dochters. Verzoekster verklaart ook zelf dat zij via Polen zijn binnengekomen en dat zij daar kortstondig verbleven hebben. Doch, verzoekster beweert geen asielaanvraag te hebben ingediend in Polen.

2.4. Het feit dat de Poolse overheden op 14 juni 2012 uitdrukkelijk en schriftelijk heeft ingestemd met het terugnameverzoek van verzoekster en haar twee minderjarige kinderen op basis van artikel 16 (1) d van de Verordening 343/2003/EG impliceert dat er wel degelijk een asielaanvraag werd ingediend in Polen. Deze uitdrukkelijke aanvaarding van de terugname van verzoekster en haar twee minderjarige kinderen is tevens terug te vinden in het administratief dossier.

2.5. Artikel 16 (1) d van de Verordening 343/2003/EG luidt immers als volgt:

"De lidstaat die krachtens deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, is verplicht: (...) d) een asielzoeker die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend, volgens de in artikel 20 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

2.6. Aangezien Polen op basis van voormelde bepaling instemde met het terugnameverzoek, blijkt aldus impliciet, doch onmiskenbaar dat verzoekster een asielzoekster is die *"zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een asielverzoek heeft ingediend"*. Verzoekster kan aldus niet ernstig betwisten een asielaanvraag te hebben ingediend in Polen.

2.7. Verzoekster kan ook niet ernstig betwisten dat haar minderjarige dochter een asielaanvraag heeft ingediend uit Polen. Zulks blijkt immers onmiskenbaar uit het Eurodac-verslag van 16 mei 2012.

2.8. De Raad wijst ter zake naar de bepalingen van de EG-verordening 407/2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrucken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin.

Artikel 2.3 van Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002, luidt als volgt:

"3. Door middel van het referentienummer overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder d), van de Eurodac-verordening moeten de gegevens ondubbelzinnig aan een persoon en aan de lidstaat die de gegevens toezendt kunnen worden gekoppeld. Voorts moet uit dat nummer kunnen worden opgemaakt of het gaat om een asielzoeker, dan wel om een persoon als bedoeld in artikel 8 of artikel 11 van de Eurodacverordening.

Het referentienummer begint met de kenletter(s) waarmee de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden overeenkomstig de in bijlage 1 vermelde norm wordt aangeduid. Na de kenletter(s) volgt de identificatie van de personencategorie. Gegevens van asielzoekers worden aangeduid met "1", van personen als bedoeld in artikel 8 van de Eurodac-verordening met "2" en van personen als bedoeld in artikel 11 van de Eurodac-verordening met "3". De centrale eenheid stelt de nodige technische procedures voor de lidstaten op, zodat de centrale eenheid ondubbelzinnige gegevens ontvangt."

2.9. Uit de gegevens van het dossier blijkt uit de "Hit Eurodac" van 16 mei 2012 dat de vingerafdrukken van verzoeksters dochter genomen in België overeenstemmen met de vingerafdrukken van "PL1120510080469002000/700507038U" genomen in Polen te Lublin op 10 mei 2012. Hieruit blijkt dat na de kenletters het cijfer "1" volgt als identificatie van de personencategorie. Aangezien dit cijfer "1" wijst op een asielzoeker volgt hieruit, te meer, dat verzoeksters dochter een asielaanvraag heeft ingediend in Polen op 10 mei 2012.

2.10. De loutere bewering van verzoekster dat haar dochter geen asiel heeft aangevraagd in Polen kan niet leiden tot de negatie van de vaststelling dat verzoekster asiel heeft aangevraagd in Polen. Terwijl tevens dient te worden benadrukt dat verzoekster niet ontkent dat zij samen met haar minderjarige kinderen via Polen naar België is gekomen, zoals ook duidelijk blijkt uit haar Dublin-interview.

2.11. Er is zodoende bewijs voor handen doormiddel van de aanvaarding door de Poolse asielinstanties van haar terugname dat verzoekster en haar kinderen hun asielaanvraag in Polen (verder) behandeld zullen zien. De Raad wijst er tenslotte op dat finaal, zelfs indien dit bewijs niet voor handen zou zijn, quod non, luidens artikel 13 van de Verordening 343/2003/EG Polen ook aangewezen zou worden als lidstaat dewelke de asielaanvraag dient te behandelen.

Dit artikel luidt immers als volgt:

"Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen lidstaat kan worden aangewezen die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, is de lidstaat waar het verzoek het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan."

De Raad herhaalt, in het licht van voornoemd artikel, dat de vingerafdrukken van verzoeksters dochter genomen werden in Lublin te Polen op 10 mei 2012 met de identificatiecode van het type asiel. Zulks blijkt immers onmiskenbaar uit het Eurodac-verslag van 16 mei 2012. Verzoekster vroeg pas op 16 mei 2012 asiel aan in het Rijk.

2.12. Verder is de Raad de mening toegedaan dat verzoekster evenmin ernstig kan voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat zij verklaarde zich in Polen niet veilig te voelen omwille van de aanwezigheid van medewerkers van 'Kadirov', de geografische nabijheid van Rusland en de mogelijkheid dat de Russische veiligheidsdiensten hen in Polen zouden kunnen achterhalen.

2.13. In de bestreden beslissing werd immers uitdrukkelijk en uitvoerig gemotiveerd dat:

"Betreffende de verklaring van de betrokkene dat ze in Polen zou kunnen worden opgespoord door "kadyrovtsi" merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze vrees te beoordelen. Verder wijzen we er op dat de betrokkene zich in geval van eventuele problemen inzake haar persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Poolse instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt niet dat deze instanties de betrokkene niet de vereiste bijstand en bescherming zouden kunnen bieden."

(...)

Polen ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Polen stemde met het akkoord van 14.06.2012 niet alleen in met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder onderzoek van haar asielaanvraag. Polen is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Poolse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming, behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden

respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens."

2.14. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.15. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.16. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.17. Uit voorgaande punten tot 2.3 tot en met 2.16 blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk geschraagd is op draagkrachtige motieven die feitelijk correct zijn. Het beschikkend gedeelte verhoudt zich dan ook naar rede tot de opgegeven motieven in de bestreden beslissing. Verzoekster toont niet aan dat de opgeven redenen feitelijk onjuist zouden zijn noch dat het bestuur de feiten niet correct gekwalificeerd heeft. Het bestuur nam de bestreden beslissing dan ook na zorgvuldig onderzoek. Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

2.18. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.19. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.20. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.21. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

2.22. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.23. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens haar Dublin-interview van 22 mei 2012 als volgt antwoordde op onderstaande vragen: *“Vraag 19: Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen? Omdat mijn oudste dochter hier verblijft. Vraag 20. Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker? Ok, gezond. Vraag 21. Hebt u, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen? In Polen bestaat het risico dat we opgespoord worden door Kadyrovtsi. Kadyrovtsi reizen vaak naar Polen. In België ben ik niet bang.”*

2.24. De Raad wijst er op dat volgens artikel 2 (i) van de Verordening 343/2003/EG verzoeksters meerderjarige dochter, die in België woont, niet valt onder de term ‘gezinsleden’, zoals bedoeld in artikel 7 of 8 van diezelfde verordening. Verzoekster verklaarde zelf dat haar gezondheidstoestand in orde is en meldde geen andere problemen dienaangaande. Tenslotte stelt verzoekster zelf dat er in Polen ‘een risico bestaat’ dat ze opgespoord wordt door ‘Kadyrovtsi’, doch zij voegt geen concrete elementen aan die dit risico voor haar persoon voldoende aannemelijk maken.

2.25. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wel degelijk de feitelijke situatie van verzoekster in ogenschouw genomen, doch omstandig gemotiveerd waarom haar argumenten geen afbreuk kunnen doen aan de beslissing dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag. De informatie waarop het bestuur zich steunt is toegevoegd aan het administratief dossier.

De Raad benadrukt dat het bestuur als volgt motiveerde in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster:

“Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens haar verhoor op 22.05.2012 gezond te zijn en geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht op 28.06.2012 een op 14.06.2012 opgemaakt medisch certificaat aan, dat in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, moet worden gericht aan de Dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verificatie van het dossier van de betrokkene wijst uit dat de betrokkene en haar gezin geen aanvraag tot machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 (indienden. We wijzen erop dat het door de betrokkene aangebrachte medisch certificaat geen diagnose betreft, maar een verklaarde aandoening, die in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 door de bevoegde instanties aangeduide arts dient te worden geverifieerd. Bijgevolg levert dit medisch certificaat geen grond om te stellen dat een overdracht aan Polen een inbreuk zou betekenen op artikel 3 van het EVRM. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat een overdracht aan Polen vanwege redenen van gezondheid in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht aan Polen in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan Polen in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt ook besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(l)d van Verordening 343/2003.”

2.26. Verzoeksters maakt door haar beschouwingen en het bijvoegen van algemene teksten en artikelen geenszins aannemelijk dat hun rechten als derdelanders in Polen in concreto niet gevrijwaard zijn, nu Polen gebonden is aan internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van asielzoekers, zoals de bestreden beslissing trouwens terecht vaststelt. De Belgische Staat dient er van uit te gaan dat de Poolse autoriteiten hun internationale en Europese aangegeane engagementen zullen nakomen. Polen, lidstaat van de Europese Unie, is een rechtsstaat, is partij bij het EVRM en de Vluchtelingenconventie en het land is tevens gebonden door de Europese migratie- en asielregelgeving. Verzoekster kan zich steeds naar de politionele en gerechtelijke overheden in Polen richten. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel moet derhalve verondersteld worden dat dit land zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien zal nakomen. Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar Polen dient te begeven of kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot inbreuken op fundamentele rechten (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210), dit temeer gelet op de informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier en waaruit blijkt dat de Poolse autoriteiten ingrijpen om de rechten, ook van buitenlanders, te vrijwaren.

2.27. Verzoekster maakt niet aannemelijk geen bescherming te kunnen genieten van de Poolse autoriteiten, zo zij en haar kinderen bedreigd zouden worden. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel van het 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002). Verzoekster toont geen schending aan van artikel 3 van het EVRM, gezien het ontbreken van concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken, voldoende zwaarwichtige feiten (RvS 27 maart

2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC